

Curierul Misionar

„Cât de frumoase sunt picioarele celor ce binevestesc pace, celor ce binevestesc cele bune“. Rom. 10, 15.

Anul VI.

București.

No. 6.

Ora liberării.

În timpul crizei sfârșitului, Dumnezeu nu va îngădui ca poporul Său să cadă în mâinile vrăjmașilor lor. Moartea lor n'ar putea să ajute ca alte persoane să fie convinse de adevăr; n'ar fi decât o plăcere mai mult pentru Satan și pentru cei nelegiuți. Din cauza aceasta Dumnezeu își adaugă onoarea și gloria de a liberă pe sfinți printr'o mare minune.

„Dacă s'ar vărsa atunci sângele servilor credincioși ai lui Hristos, n'ar mai fi posibil, ca să fie, cum eră sângele martirilor, o sămânță hotărîită să aducă roade prețioase. Credința lor n'ar putea să fie o mărturie care să poată aduce convingere în inimi; căci inimile înăsprite au respins invitațiile pline de îndurare, astfel că nu mai pot fi auzite. Dacă drepți ar fi să cadă atunci sub loviturile vrăjmașilor lor, lucrul acesta ar fi un triumf pentru principele întunerecului“. *Marea Luptă*, p. 647.

„Dumnezeu este onorat în fața păgânilor făcând alianță cu aceia cari au păzit legea Sa; Isus însuș primește o mare cinste prin aceea că duce la nemurire fără a mai fi trecut prin moarte, pe cei cari L-au așteptat plini de răbdare, plini de credință“. *Early Writings*, p. 28.

„Văzui că fiii lui Dumnezeu, cari au vestit lumea cu credincioșie arătându-le mânia ce vine, vor fi liberați. Dumnezeu nu îngăduie nelegiuțiilor să distrugă pe aceia cari se așteaptă să fie duși de-a dreptul la viață veșnică și cari n'au voit să se supună decretului care ar fi pus asupra lor semnul fiarei. Văzui că dacă s'ar fi îngăduit nelegiuțiilor să omoare pe sfinți, Satan și îngerii lui cei răi, împreună cu toți aceia cari urăsc pe Dumnezeu, n'ar mai încăpea de bucurie. Ce triumf ar fi pentru maiestatea lui Satan să aibă el în cursul ultimei părți a acestei lupte, asemenea putere asupra acelora care află vreme a așteptat pe Acela pe care L-au iubit! Aceia care și-au băut

joc de învățatura că sfinții vor fi înălțați, vor vedea cu ochii lor grija lui Dumnezeu față de fiii Săi și vor vedea cu ochii mari glorioasa lor scăpare“. *Early Writings*, p. 289.

Rândurile următoare descriu eliberarea sfinților și revenirea Mântuitorului nostru. „Când cei cari onorează legea lui Dumnezeu vor fi scoși de sub scutul legilor omenești, se va produce în diferite țări în același timp o mișcare pentru nimicirea lor. Pe măsură ce se apropie data hotărîită în decret, se va complota ca secta urită să fie nimicită cu desăvârșire. Se va decide ca într'o noapte să se dea o lovitură hotărîitoare, care să aducă la desăvârșită tăcere vocea care nu vorbește la fel cu ei, și dă dimpotrivă, avertismente“.

„Fiii lui Dumnezeu — unii prin închiisoare, alți refugiați prin ascunzișurile singurale ale pădurilor și munților — se mai roagă lui Dumnezeu să-i apere, în timp ce din toate părțile, polere de oameni armați, îmboldiți de legiuni de îngeri răi, se pregătesc să facă fapta lor ucigașă. Atunci, în clipa hotărîitoare, Dumnezeul lui Izrail va trece la mijloc pentru a scăpa pe aleșii Lui...“

„Gloate de oameni cruzi, scofând strigăte de biruință, batjocuri și blesteme, sunt gata să se arunce asupra prăzii lor. Dar deodată o negură deasă, mai întunecoasă ca noaptea, se coboară asupra pământului. Apoi, un curcubeu, oglindind mărirea tronului lui Dumnezeu, se desface pe cer și pare că înconjoară toate cetele copiilor lui Dumnezeu plecați în rugăciune. Gloatele infuriate se opresc, surprinse. Strigătele lor batjocoritoare se ofilesc pe buzele lor. Ei uită pe aceia cari sunt obiectul urei lor omoritoare. Ei privesc, plini de triste presimțiri, semnul legământului divin, și mult ar vrea să fie fericiți de lumina lui orbitoare“.

„În miezul nopții Dumnezeu arată pu-

lerea Sa pentru mântuirea poporului Său. Soarele se arată atunci în toată strălucirea lui. Semne și minuni, vin repede unele după altele. Nelegiuții privesc aceste semne cu groază, în timp ce drepții cu ochii mari privesc în bucurie sfântă semnele liberării lor. Totul, în natură, pare că iese din cadrul legilor lor. Fluviile încetează a mai curge. Nori negri se înalță și se lovesc unii de alții. În mijlocul cerurilor turburate, se vede un loc luminat de o mărire ce nu se poate spune, de unde răsună vocea lui Dumnezeu, ca sgomot de ape multe, zicând: „Sa făcut“.

„Glasul acesta face să tremure cerul și pământul. Un mare cutremur de pământ se produce.... Cerurile pare că se deschid și se închid. Mărirea tronului lui Dumnezeu pare să străbată atmosfera. Munții se încovoie ca trestia la suflarea vântului, și colțuri de stâncă sfărâmate se prăbușesc din toate părțile. Se aude un mugel înfundat ca sgomotul unei furtuni apropiate... Intreg pământul se clatină și se agită ca valurile mării. Suprafața i se încovoie; temelile lui par a se topi. Șiruri de munți pier. Insule dispar. Porturile mărilor, cari au ajuns ca Sodoma și Gomora din cauza nelegiuirii lor, sunt șterse de valurile înfuriate... Fiii lui Dumnezeu, sunt liberați...“

„...O schimbare minunată se petrece în aceia cari au păstrat credința și în fața morții. Ei se văd deodată liberați de spăimântătoarea și cruda tiranie a oamenilor prefăcuți în demoni. Fața lor, cu câteva minute mai înainte palidă, îngrijată și spăimântată, strălucește acum de admirație, credință și iubire...“

„Se aude, venind din cer, vocea lui Dumnezeu descoperind ziua și ceasul revenirii lui Hristos, și declarând poporului Său legământul veșnic. Vocea Lui răsună pe pământ ca bubuitul tunetului cel mai puternic...“

„Deodată se vede, venind dela răsărit, un nor mic, nu mai mare ca palma mâinii. E norul care înconjoară pe Mântuitorul, care dela depărtare se vede cu greu...“

„În mijlocul oscilațiunilor pământului, al fulgerilor, al luminii, și al bubuitului de tunet, glasul Fiului lui Dumnezeu chiamă la vieață pe sfinții adormiți...“

„...Toate nedesăvârșirile și diformitățile vor fi lăsate în mormânt. Dându-li-se iarăș dreptul la pomul vieții, în acel Eden pierdut de atâta vreme, cei răscumparați „vor crește, până la adevărata statură a neamului omenesc în gloria pe care au avut-o la început...“

„Drepții cei vii sunt schimbați „într'un moment, într'o clipeală de ochi“. La răsunetul glasului lui Dumnezeu, ei au fost transformați; acum ei au devenit nemuritori, și sunt înălțați împreună cu sfinții învieați pentru a întâmpina pe Domnul lor în atmosferă. Ingerii adună pe cei aleși din cele patru vânturi, dela o margine a pământului până la cealaltă margine a cerului“.

Ingeri sfinți aduc în brațe de mame copilașii acestora. Prieteni despărțiți multă vreme prin moarte, sunt reuniți pentru a nu se mai despărți, și toți împreună se înalță spre celatea lui Dumnezeu cântând cântece de veselie. — „Marea Luptă“, p. 648—659.

În felul acesta se încheie pentru drepți acest timp de turburări. Va fi evenimentul cel mai grozav pe care oamenii îl au de suportat, dar fiii lui Dumnezeu vor eși de aci triumfători.

Astfel se împlinesc cuvintele din Daniel 12, 1: „În vremea aceea se va scula marele voievod Mihail, ocrotitorul copiilor poporului tău; căci aceasta va fi o vreme de strâmlorare, cum n'a mai fost de când sunt neamurile și până la vremea aceea. Dar în vremea aceea, poporul tău va fi mântuit, și anume oricine va fi găsit scris în carte“.

R. H.

„Când furtuna se apropie, mulți, cari au luat cunoștință de credința în tripla solie, dar nu s'au sfințit prin ascultarea de adevăr, vor cedă poziția lor și vor trece în rândurile vrăjmașului. Prin unirea lor cu lumea și împărțirea spiritului ei, au devenit până acolo, a privi lucrurile în aceeași lumină, și când încercarea vine peste ei, aleg parlea cea mai ușoară și obișnuită. Oameni plini de talent cu aptitudini plăcute, cari cândva se bucurau de lumina adevărului, se străduiesc a induce în eroare sursele, și devin cei mai înverșunați vrăjmași ai frașilor lor de odinioară. Când ceice în Sabatul, se vor înfășișă în fața judecății, spre a răspunde de credința lor, acești decăzuți, devin instrumentele cele mai înverșunate ale Diavolului, cu scopul de a acuza și a calomnia și prin informații false și denunțări să ațale cărmuirea asupra lor“. — „Marea Luptă“, p. 690.

Spiritul Profetic nu îndeamnă la nesupunere contra autorității omenești.

Cine a cetit și din punctul acesta de vedere mărturiile soriei White, a găsit că dânsa îndeamnă adesea la cea mai demnă supunere față de cărmuitorii fărăi.

În „Istoria Apostolilor”, la pag. 65, zice: „Nu se cere de la noi să ne opunem cu încăpățănare autorităților. Cuvintele noastre, atât cele vorbite cât și cele scrise, trebuie cântărite cu atențiune; altfel ne facem numele că ne răsvrătim contra legii și ordinei. Să nu vorbim, nici să nu facem nimic, ce ne-ar putea închide drumul fără folos. Trebuie să mergem mai înainte în numele lui Hristos și să ne punem chezași pentru adevărurile ce ne sunt încredințate. Dacă se găesc oameni, cari voiesc să ne oprească de a face această lucrare, atunci putem zice ca și mai de mult apostolii: „Judecați dacă este drept înaintea lui Dumnezeu, să ascultăm mai mult de voi, decât de Dumnezeu”. Fapl. 4, 19—20.

În „Mărturiile”, vol. II, pag. 315, zice mai departe:

„Nu trebuie să provocăm în nici un caz persecuțiuni. Acest lucru ar trebui să și-l noteze fiecare. Noi nu trebuie să întrebuițăm cuvinte aspre și tăioase. Orice

articol, pe care îl scriem, ar trebui să fie lipsit de asemenea cuvinte; trebuie să le scoatem din orice cuvântare a noastră. Lăsați ca Cuvântul lui Dumnezeu să taie și să musre totul. Omul care e o ființă mărginită, ar trebui însă să se ascundă în Hristos și să rămână în El. Spiritul lui Hristos trebuie să fie descoperit în toate. Fiți cu toții prevăzători în cuvintele voastre, spre a nu provoca între noi și cei ce sunt de aceeași credință cu noi o vrăjmașie neîmpăcată, dând astfel ocazie lui Satan să ne puie greutăți în cale din cauza cuvintelor noastre nesăbuite”.

În „Mărturiile”, vol. II la pag. 309, serva Domnului zice iarăș:

„Îndemnați pe toți oamenii, să se conducă în totul după legile fărăii lor, atâta cât acestea nu vin în contradicție cu legea lui Dumnezeu”.

„Să facem tot ce ne stă în putință, spre a evita prejudecata, care există în simțimintele multora contra lucrării noastre și contra Sabatului Biblic”.

P. P. Paulini.

In „Profesi folși”, pag. 43. 44.

Dumnezeu are grije de fiii Săi.

Acum câțva timp un lucrător al nostru din Statele Unite se ducea la o adunare cu automobilul. Speră ca să facă cei optzeci de kilometri destul de repede să poată lua cuvântul chiar la adunarea din aceea seară. Pe drum făcù câteva vizite și apoi ca să mai scurteze cu câțiva kilometri trecù pe un drum neumblat dar pe care el trecuse de mai multe ori în cursul verii. Când ajunse pe la mijlocul căii, observă că terenul se îmnoale, și nu mult după aceea roțile se infundară până la osie în noroi. Căută să iasă din această incurcătură, dar și mai mult se afundă automobilul. Automobilul amenință să se răstoarne și deaceea el căută un lemn, ca să sprijine cu el partea aplecată ca apoi să meargă să aducă de undeva o pereche de boi ca să și scoată automobilul la drum bun.

Când se întoarse cu lemnul căutat, lângă automobil erau doi bărbați. Unul eră îmbrăcat ca un om ce venia delă adunare iar altul aveă un costum nou de mecanic.

L'au întrebat dacă-i pot fi de ajutor iar fratele nostru le spuse că nu e nimic de făcut până nu va găsi o pereche de boi. El i-a întrebat dacă nu știu pe cineva care are boi. Cei doi bărbați nu-i răspunseră la întrebare dar acel cu haina de mecanic îi spuse să se urce în automobil și să pună motorul în funcțiune. Făcând așa, automobilul se îndreptă numai decât și începù să înainteze ca și cum ar fi fost pe un drum asfaltat. Fratele conduse astfel mașina vreo sută de metri după care se văzù iarăș pe drum bun. Se dădù jos să mulțumească oamenilor cari îl ajulaseră, dar nu văzù pe nimeni.

Ducându-se până la locul unde fusese mașina, nu văzù decât singure urmele sale.

A fost foarte recunoscător lui Dumnezeu pentru acest ajutor. Lăsat în propriile sale forțe n'ar fi ajuns la timp, deoarece i-ar fi trebuit mai multe ore să meargă după ajutorul necesar.

R. A.

RUGĂCIUNEA.

„Rugăciunea este respirația sufletului” zice Spiritul profetic. Noi știm că respirația unui corp este ori naturală adică liberă și regulată, sau nenaturală adică forțată, greoaie. După respirație se cunoaște starea internă. „Respirația adâncă se recomandă” zic medicii cu experiență.

Dacă „rugăciunea este respirația sufletului” dacă „după respirație se cunoaște starea internă” și dacă „respirația adâncă se recomandă” pentru păstrarea sănătății corporale, tot astfel pentru păstrarea sănătății spirituale se recomandă ca rugăciunea să fie făcută din adâncul inimii și din toată inima. (Ps. 145, 19). Aceasta este o (respirație) rugăciune sănătoasă.

Pe lângă că rugăciunea trebuie spusă din adâncul inimii, ea trebuie să aducă și plăcere Celui ce-o primește. Iată dar și nevoia de a ști să ne rugăm.

Cuvintele în rugăciune trebuie rostite înregi, limpede, sonore și populare; adică să poată fi auzite și înțelese de toți.

Nu trebuie să ne rugăm încel sau nelămurit — căci o așa rugăciune are nevoie de a fi lălmăcită pentru a fi înțeleasă — nici în cuvinte pripite care arată nerespect față de Dumnezeu și cari vătămă și pe ceilalți participanți; ci rugăciunea trebuie făcută în cuvinte rari, lămurite și în așa fel ca să fie auzită de toți și toți să zică „Amin” la terminarea ei.

În rugăciune nu trebuie repetate cuvintele, dar în special cuvântul „Dumnezeule Cel Atotputernic”; nici cuvinte cu expresii înalte sau ușoare, ci simple și din toată inima. Vezi Isaia 66, 2.

În adunare rugăciunea să fie foarte scurtă, dar cuprinzătoare de multă binecuvântare, (Mat. 6, 5, 7) și ar fi foarte bine dacă s'ar practica exemplul Domnului (Luc. 22, 41) al apostolilor și primilor creștini (Fapt. 9, 40; 20, 36; 31, 5) al lui Daniel (Dan. 6, 10) și al altor dreptcredincioși, adică de a ne ruga în genuchi în orice loc s'ar găsi, dacă e posibil în acea împrejurare.

Rugăciunea singuratică. În această direcție avem ca exemplu pe: Moisi care vorbi singur pe muntele Sinai și în cort, pe Iacob, pe Daniel, pe Domnul Isus care se retrăgea din mijlocul mulțimii și al ucenicilor Săi pentru a putea să stea în rugăciune cu Tatăl Său, pentru multe nevoi personale.

Rugăciunea pe grupe deasemenea o avem ca exemplu în multe ocazii în Biblie. Cei trei tineri împreună cu Daniel (o grupă de patru inși) au cerut dela Dumnezeu descoperirea tainei împărătilui. Dan. 2, 17—23. După înălțarea Domnului ucenicii și câteva femei... „stăruiau în rugăciune” așteptând revărsarea Spiritului Sfânt. Când vreunul din apostoli eră închis, ceilalți creștini se strângeau în grupe și se rugau pentru ei. Toate aceste exemple trebuie urmate și de creștinii de azi după cum au fost practicate de credincioșii tuturor timpurilor, și cu atât mai mult noi cei care așteptăm revărsarea ploiei târzii, trebuie să formăm grupe și să cerem revărsarea Lui peste noi. Spiritul Sfânt prin apostolul Pavel zice: „Rugați-vă neîncetat”. 1 Tes. 5, 17. Rugăciunea poate fi făcută: Pentru sine pentru a nu cădea în ispită (Matei 26, 41; Luca 21, 36; 22, 46) și pentru multe alte nevoi personale. Pentru Predicatorii ce predică Cuvântul sufletelor doritoare (Efes. 6, 18, 19; Colos. 4, 3, 4). Pentru bolnavi (Iac. 5, 13, 15—18). Pentru dregători (1 Tim. 2, 1—3 și pentru pacea și buna rândueală în: familie, în Comunitate și în întreaga societate, precum și pentru libertatea predicării, pentru ca lucrarea să fie făcută pentru toți cei din generația aceasta.

Ascultarea rugăciunii este condițională de: rămânerea în Domnul, (Ioan 15, 7) de păzirea poruncilor (Ioan 3, 22), de aducerea de roade sigure (Ioan 15, 16) de curățenia cugetelor (Ps. 66, 18); dar urechea lui Dumnezeu este astupată la rugăciunea celui ce: desprețuește Legea Sa (Prov. 28, 9) celui ce desprețuește chemarea și leapdă sfaturile Domnului (Prov. 1, 24, 25, 28) și la rugăciunea celui ce astupă urechea dela strigătele sărmanului (Prov. 21, 13).

Așadar, păstrând toate aceste reguli, exemple și condiții ale rugăciunii, vom da dovadă că avem un spirit sănălos „și aceasta cu atât mai mult, cu cât știți în ce împrejurări ne aflăm: este ceasul să vă treziți în sfârșit, din somn; căci acum mântuirea este mai aproape de noi decât atunci când am crezut” (Rom. 13, 11 și 1 Petru 4, 7).

Material ajutător pentru ora misionară din luna Iulie

„Lucrarea biblică a membrilor comunității.”

„... Și veți fi martorii Mei până la marginile pământului.” Fapl. 1, 8.
„In aceasta va fi mărit Tatăl Meu, ca voi să aduceți fructe...” Ioan 15, 8.

Înainte de a începe tratarea acestui subiect însemnat, trebuie să fixez mai întâiu primul și cel mai însemnat principiu, care dă adevăratele roade în lucrarea biblică. Toate străduințele poporului Advent au un singur țel și anume să grăbească îndeplinirea planului divin de mântuire. Dacă vrem ca lucrul nostru al fiecăruia să fie încoronat de izbândă, atunci mai întâiu trebuie ca influența acestui cuvânt să se vadă asupra membrilor noștri. Mai înainte de toate se cuvine ca poporul nostru, noi toți, să ducem o vieață sfântă după cuvântul lui Dumnezeu. Trebuie să înțelegem că prima condiție pentru o lucrare biblică de succes este ca membrii noștri să dovedească prin faptele lor bune, că Biblia are o influență sfințitoare, producătoare de pocăință asupra vieții lor de toate zilele. Și aceasta, ca „oamenii văzând faptele noastre cele bune, să mărească pe Tatăl nostru, cel ceresc”. Mat. 5, 17.

După ce am asigurat pentru tema noastră o așa de bună temelie ca aceasta, putem trece la chestiunea următoare.

Cine și câți din membrii noștri pot face lucrare biblică?

De obicei în comunitățile noastre sunt mai multe păreri asupra acestui lucru. Unii cred că această lucrare trebuie făcută numai de lucrători; alții zic că ei n'au timp, alții că n'au pricepere. Și multe ca acestea.

Sora White ne spune însă în tractatul „Încheierea lucrării” că „lucrarea nu se va încheia dacă frații și surorile noastre nu se vor ridică într'o inimă la lucru.” Natural că nu toți membrii pot face acelaș fel de lucrare. Dar este o cale prin care fiecare poate să ajute la această lucrare. Însă credința noastră, dacă este vie, trebuie să ne silească să facem lucrare biblică. Înțelegerea planului de mântuire și a apropierii sfârșitului va face ca gura noastră să se deschidă și omul să fie activ la lucrare.

Ca o condiție a succesului în lucrarea biblică este înțeleasă și immulțirea cunoș-

tințelor biblice. Spiritul profetic ne deslănușește în al doilea volum din Mărturiile: „*Îndată ce o comunitate a fost organizată, predicatorul trebuie să conducă pe membri la lucru. El trebuie să fie învățat cum să facă lucrare și cum să aibă izbândă. Predicatorul ar trebui să facă mai mult lucru de învățător decât să țină predici. El trebuie să învețe pe credincioși cum să împartă și altora cunoștințele pe cari el însuș le-a câștigat.*”

„*Aceia cari au de condus comunitățile, ar trebui să aleagă oameni talentați și să le încredințeze răspunderi, dându-le în acelaș timp și învățatură, cum să slujească mai bine și cum să se facă altora de folos...*”

„*În ora misionară membrii ar trebui să fie învățați cum să facă lucrare misionară. Dumnezeu așteaptă ca fiecare comunitate să-și învețe și formeze membrii ca să lumineze lumea. Învățatura dată în felul acesta trebuie să facă pe mulți să pună talantul lor la schimbător.*” Mărturiile. Vol. VI. p. 431. 432.

După cum înțeleg eu lucrurile, drumul cel mai fructuos în lucrare este acela prin viu graiu. Acest fel de lucrare formează pe membrii noștri ca buni lucrători. Predicatorii, lucrătorii biblici, presbiterii și comitetele comunităților ar trebui să se unească în călduroasă rugăciune și să plănească cum s'ar putea mai bine organiza această lucrare de educarea membrilor, și cum ar putea să fie mai bine executat. E timpul când trebuie să ascultăm glasul „Mărturiilor”, să ne adunăm toate forțele și să le formăm pentru ca în scurt timp să îndeplinim lucrarea de mântuire ce ni s'a încredințat. Deaceia ar trebui ca într'un suflet să se ridice la lucru toți membrii.

Ar putea să facă lucrare biblică și membrii mai puțin talentați?

Eu cred că da. Domnul zice: „Voi sunteți martorii mei”. Aceste cuvinte se spun despre toți membrii. Acei membri cari sunt mai puțin talentați să țină predici sau să învețe pe altul, ar trebui să se ocupe de lucrare pe alte căi. Mai ales prin buna lor purtare. Dar spre încurajarea tuturor,

e bine ca toți să știe, că făgăduințele date în Isa. 55, 10, 11, se potrivesc pentru toți. „Cuvântul Meu, care iese din gura Mea, nu se întoarce la Mine fără rod, ci va face voia Mea și va împlini planurile Mele.”

Despre lucrarea biblică ar trebui toți să înțeleagă, că este o lucrare în care locul de frunte îl are Biblia. Omul care ține lectura biblică ocupă locul mai la coadă. Cu alte cuvinte lucrarea trebuie să o săvârșească Cuvântul lui Dumnezeu, noi trebuie să fim numai niște unelte spre a mijloci lucrarea cuvântului lui Dumnezeu. În felul acesta adesea și cei mai umili membri pot să țină lecturi biblice cari să aibă succes. Îmi amintesc experiența interesantă ce se povestește de o soră multă. Cu toate că ea nu putea să vorbească, totuși făcea o bună lucrare biblică. Multe suflete prefăcuse fuseseră conduse de ea la Mântuitorul. La toate întrebările puse, ea răspundea cu un text din Biblie. De fapt nu ea învăța pe oameni, ci Biblia. Fără îndoială că această pildă va încuraja și pe cel mai slab membru să facă lucrare misionară.

Vrea Domnul să binecuvinteze și cele mai slabe stăruințe ale noastre ?

Mântuitorul zice: „Și oricine va da de bădă numai un pahar de apă rece unuia din acești micuți, în numele unui ucenic, adevărat vă spun că nu-și va pierde răsplata”. Mat. 10, 42. Înțelegem de aci, că și cele mai slabe eforturi de a vesti cuvântul lui Dumnezeu atrag după sine binecuvântarea lui Dumnezeu. Pastorul Rodemeyer ne povestește o foarte interesantă întâmplare:

„În fața unei mașini de cusut, într-o cameră săracă din Varșovia se află o tânără de 21 ani. Fața ei eră cam tot așa de albă ca și pânza la care cosea. Ochii erau adânc cufundați în orbile. Administratorul depozitului de Biblii din acea localitate, în calitatea de diriginte al unui cerc misionar, fusese însărcinat să facă o vizită acestei tinere. Când el i-a spus că vrea să-i vie în ajutor cu ce i-ar sta în putință, ea, cu o privire recunoscătoare, zise: „O, ve! mulțumesc Domnule; dar cred că peste câțiva timp nu voi mai avea nevoie de ajutor corporal; cred că în curând voi fi în patria mea cerească. Să nu credeți, că mă simt cumva nenorocită. Eu am gustat din fericirea cea mai aleasă pe care o poate gustă un om muritor.

Și știți cui se dădorește acest lucru? Lui Dumnezeu, și lângă El, d-voastră, Domnule, și depozitului d-voastră de Biblii. Câțiva ani de-a rândul zilnic am trecut pe lângă depozitul d-voastră de Biblii, și am celuilui todeauna în Biblia expusă la fereastră la care d-voastră întorceați în fiecare zi o foaie. Mulle din cuvintele cețite în Biblie s'au oprit în inimă și au prins acolo rădăcini. În cele din urmă am ajuns să-mi procur însumi o Biblie, și cred din toată inimă că ea este pentru mine puterea de mântuire a lui Dumnezeu.” Rom. 1, 16. Adesea Dumnezeu folosește lucruri de acestea mici ca să scape pe oameni dela pieire. Ici folosește o-Biblie deschisă, dincolo un tractat vândut sau dăruit, sau o revistă trimisă unui prieten.

Un alt fel în care s'ar putea ajunge la același rezultat este ca să se folosească o serie de tractate cari să urmărească un anumit punct din adevărul prezent. Aceste tractate se vând sau se dăruiesc câte una pe rând, până când omul a ajuns ca să cedească tot ce se poate spune asupra aceluia lucru. Și în felul acesta au fost câștigate multe suflete pentru adevăr.

Desigur că mai sunt și alte căi bune cari duc la succes în lucrarea biblică. Vreau numai două să mai amintesc. Întâiu e vorba de invitarea și însoțirea oamenilor ca să vină la adunare. Membrii noștri invită mereu și însoțesc pe prietenii lor la adunări. Și în felul acesta au fost câștigate multe suflete pentru Domnul. Al doilea, nu vreau să las neamintit nici cel mai ușor mijloc de a ajuta la lucrarea biblică, și anume rugăciunea. Apostolul Pavel invită pe Coloseni să-și amintească de el ca Domnul „să-i deschidă o poartă a cuvântului, să vorbească cuvântul țarinei lui Hristos”. Col. 4, 3. Calea aceasta este la îndemâna oricui, și cu atât mai mult poate să fie folosit de cei cari nu sunt tari la corp. În sus Mântuitorul se roagă azi la tronul Tatălui pentru mântuirea noastră. Aceasta este o dovadă, cât de mult preț are rugăciunea în fața Tatălui.

Nu mai rămâne decât ca fiecare din noi, lucrători, presbiteri, membri din comitetele comunităților, precum și fiecare membru în parte, să cugetăm cum am putea noi să ne facem mai folositori în această lucrare. Să începem cu lucruri și oboseli mici, dar să facem acest lucru, căci Dumnezeu nostru este un Dumnezeu care din puțin face mult. De aceea la lucru, „căci vine noaptea, când nimeni nu poate să lucreze”. Ioan 9, 4.

Ioan Bauer.

„Mila se mândrește față de judecată“.

Iacob 2, 15. ult. p.

Din scrisoarea unui frate extragem următoarele folositoare rânduri:

Sunt de 14 ani în această sfântă credință; m'am bucurat și mă bucur și astăzi cu trup și suflet, de mari descoperiri din Cuvântul lui Dumnezeu, pe cât este cu puțință. În acest timp am cules multe și frumoase sfaturi și apoi mi-am zis: din acestea, am să-mi formez eu o temelie a vieții mele; am să fac totul ca să fiu un bun creștin. Apoi cu cunoștințele căpătate din Cuvântul lui Dumnezeu devenii un doritor de a împărtăși și altora, bucuria ce o simțiam; zicându-le, că eu cu ajutorul lui Dumnezeu am descoperit adevărul creștin. Am dus o bună luptă și sunt hotărît să o duc până la capăt, păstrând aceeaș deviză dela început „să fiu un bun creștin“.

Strângând într'un buchet toate cele petrecute în timpul arătat mai sus, mă da firea să zic un cuvânt, că am ajuns la un punct, dar de care eu eram foarte departe. Îmi clădisem un monument; față de mine eră falnic și eu mă bucuram de el, eu ziceam l-am clădit bine, dar nu știu cum să fac, tocmai când îl priviam, un bolovan de piatră căzu peste el și îmi prăpădi bietul monument, de nu se mai alese decât numai fărâmituri.

Acasta fie neștiința mea, descoperită de Urzitorul tainelor, în fața căroră eu credeam că știu ceva, dar nu am știut nimic.

Eram în lucrare într'una din Comune, în familia unui frate; eră într'o Joi pe seară, șlam în curte. Ni se prezintă o femeie săracă, care după aparență eu o luai drept rudăreasă; ne roagă că, dacă voim să o găzduim, că are o cărușă cu 2 cai și că ei sunt 3 persoane și un copil mic, apoi mai adaugă femeia, că, vrea să stea 3 zile, că are nevoie să capete prin sat fiind una din victimele marelui incendiu din Comuna Găuriciu, Teleorman. Fratele spuse că o primește bucuros, dar îi făcu cunoscut, ce ar putea face în ziua Domnului, Sâmbăta. Femeia bucuroasă făgădui că va respecta totul ce i se va cere, că are cunoștință de Adventiști.

Au fost primiți 3 zile. Într'una din seri am stat mai mult de vorbă cu femeia. Îmi istorisiă foarte abătută și plină de amărăciune că soțul ei este acasă fiindcă este ars la piciorul drept în timpul incendiului; mai are și alți 6 copii și sunt lăsați la voia întâmplării. Am observat-o

încontinuu, a luat parte la adunările de seara, atât ea, omul cu căruța care eră fratele ei, cât și fata, în vârstă de 19 ani, fica cărușajului; fata vedea ziua de copil.

Toți trei erau într'o mizerie de nedescris. Femeia părea că de când plecase nu se mai spălase. Despre felița întâiu spuse că este fără cămașă pe ea; copilul cel mic, eră înfășurat în niște țoluri. Când eră în adunare ascultă Cuvântul lui Dumnezeu cu mare luare aminte, și eu mă străduiam să le arăt principiile și să le înfățișez făgăduințele lui Dumnezeu, în modul cel mai lămurit; dar ce folos, ei erau în lipsă.

La toată nevoia lor eu nu am luat parte decât cu vorbe încurajatoare, care se aseamănă cu acelea: „du-te cu bine, Dumnezeu să aibă milă de tine, mergi, încălzește-te, mănâncă, bea“, dar eu nu am scos din punga mea nimic pentru ei. Luni dimineașa veni timpul plecării; de dimineașa se sculară toți, cerșetorii își începură a pregăti bagajul de plecare, sora, stăpâna casei voi să facă puțină aerisire casei, în care timp ei ieșiră afară, mă plimbei puțin prin curte, apoi mă dusei în casă. Aci ce putui vedea? Stau mirat și observ în cea mai mare tăcere; fratele și sora desfăcură un cufăr mare, scoase sora o cămașă nouă, foarte frumoasă, și o dă feliței și îi zice: „Mergi în camera vecină și te îmbracă cu ea“, apoi scoate alta și o dă femeiei, scoate un un tulpan alb de cap și îl dă fetei, care se înapoia din cameră îmbrăcată cu cămașa nouă, o bucurie de nedescris se oglindea pe fețele miluile, felița purtă pe fața ei un zâmbet brădat de două șiruri de lacrimi, ce izvoră tocmai din inima încălzită de veșmântul care îi completase lipsa.

Am luat și eu parte la lacrimile lor, și chiar când scriu aceste rânduri ochii îmi sunt udați; dar ce folos, la mine nu au fost fapte. Atât femeia cât și felița, cuprinse de bucuria emoțională pe care nici nu sunt în stare a o descrie, începură a mulțumi; la care iubita soră le răspunde, lui Dumnezeu să-l mulțumim pentru toate.

Acest act petrecut în fața mea și în felul cum s'a făcut, mi-a dat ocazia, cea mai fericită, să pot simți ce greutate are facerea de bine, acolo unde întrunește toate condițiunile și să poți pricepe, de ce mila se fălește chiar față de judecată?

Glasuri ce trebuie ascultate.

În Editura Pavel Suru a apărut cartea „Creștinismul și Studiul Naturii” traducere de Ioan Negoită și Neculai Donos, Preoți. Cartea este scrisă de F. Beltex și are o prefață de Preotul I. Mihălcescu, Profesor la Facultatea de Teologie din București. În prefață se spune că „pastorul F. Beltex este unul din uriașii contemporani ai scrisului german”, „cel mai fecund și mai solid scriitor german pe tărâmul Apologeticeii creștine”. Mai departe în aceeași prefață se zice: „Dând publicului celilor românesc și creștin traducerea lucrării de față, părintele Negoită și părintele Donos fac un neprețuit serviciu...” „... să se răspândească în pături largi și cât mai mult”. „Sunt mulți ani de când”, zice autorul prefaței, „mă muncim gândul să traduc cel puțin primul capitol”.

Suntem de acord cu această călduroasă recomandare ce se face prețioasei traduceri și pentru azi cităm cuvintele frumoase ce se spun în primul capitol despre „artă”.

„De sigur arta și natura sunt de origină divină și că toate legile celei dintâi sunt ascunse în cea din urmă. Dar dumnezeesc nu-i tot una cu creștin. Dumnezeescă este descoperirea universală a lui Dumnezeu, accesibilă tuturor oamenilor — universul; creștinească este descoperirea specială a lui Dumnezeu în Hristos, pe care fiecare o primește prin Duhul Sfânt. După cum nu există o natură creștină, tot așa nu există nici o artă creștină, ci numai o artă bisericăască, adică pusă în serviciul bisericii. „În mersul progresiv al culturii” zice Herder, „vine uneori o epocă în viața fiecărui popor, când arta trece peste limitele ei”. F. von Baader se exprimă drastic: „Există o singură artă creștină; aceasta este arta de a purta crucea. Ce umbrați voi să pictați madone, ingeri sfinți cu umbre și perspectivă? Să pictați cu culori pământiești o lume suprapământiească! Eu disprețesc arta aceasta”. Și nu lipsit de

dreptate se exprimă pictorul realist Courbet: „Să nu-mi picteze nici un pictor vr'un inger sau să-mi facă portretul lui Hristos; căci el n'a văzut nicodată, nici pe unul nici pe celal”.

Interesant este faptul, nu întâmplător, ci hotărît de Dumnezeu, că, pe când avem încă până astăzi portretele bune de Faraoni și de monarhi din Niniva și Babilon și chiar mumii autentice, în parte bine păstrate, dimpotrivă nu posedăm nici o reprezentare artistică a vreunui sfânt, profet sau apostol și nici chiar a Mântuitorului. De aceea este criticabilă orice încercare de a ilustra Biblia. O reprezentare naturalistică și conformă cu natura, chiar dacă ar fi posibilă, ar trebui să înfrâneze spiritul. să se abată de la sensul înalt al cuvântului; o pictură idealistă și stilizată ar fi lipsită de adevăr. Dumnezeu știe pentru ce n'a redat o biblie cu figuri, căci altfel ar fi putut ușor să inspire pe unul sau mai mulți Bezaleeli. Ci în toată Biblia, de la porunca: „Să nu-ți faci ție chip cioplit nici vreunei făpturi pământiești și de la vorbele profetice: „N'avea nici chip, nici frumuseță, care să ne fi plăcut” și până la zisa lui Hristos: „Dumnezeu este spirit și trebuie să te închini în spirit și în adevăr” și apoi a lui Pavel: „Și chiar de am cunoscut pe Hristos după trup, acum însă nu-l mai cunoaștem așa”, suflă un duh de eliberare și de descălușare de tot ce este exterior și de toate formele pământiești. Din contra, unde duce această căutare și adorare a formelor, de altfel firească, ne arată cultul icoanelor din biserică ortodoxă și catolică, și într'o formă mai grosolană și mai primitivă orice cult felșist și idolatru. În privința nivelului moral și al umanității așa numitului creștinism, chiar la curtea lui Constantin cel Mare situația a fost mai rea decât cea dela unele curți egiptene, grecești sau romane în timpul republicii și chiar sub Tit, Antonin, Adrian, Traian și Marc Aurel. Încă și mai rea a ajuns în pretinsa Romă creștină a familiei Borgia. Întreg evul mediu, numit cu oarecare dreptate întunecos, cu inchiziția, cu procesele contra vrăjitoarelor și cu războiul de 30 ani — trei din cele mai îngrozitoare fenomene din istoria universală, provocate de o concepție creștină răcicită — a fost din punct de

(Urmare la pag. 89).

Lucrarea pregătitoare pentru mișcarea adventă.

1. a) Inceperea mișcării advente odată cu venirea celei de-a șasea biserici (Filadelfia) pregătită prin patru căi diferite:

I. Indreptarea Creștinismului în învățătură.

II. Indepărtarea lanșurilor făcute de întreaga Biserică cu Statul.

III. Evanghelia în întreaga lume.

IV. Speranța revenirii lui Hristos este luminată, deșteplată, urmărită.

b) Mișcarea adventă este o pregătire pentru revenirea lui Hristos. Speranța revenirii lui Hristos este baza acestei mișcări. Ea este o speranță universală înțiră și înnoită de Hristos.

c) Ucenicii și apostolii făceau din speranța revenirii lui Hristos sâmburele predicii lor. Cu timpul învățăturile bisericesti au trecut peste acest adevărat subiect al credinței creștine, acoperindu-l. Adeseori au fost greșit înțelese aceste lucruri. Nelămurirea a durat până la „timpul sfârșitului”. Atunci însă trebuia să vină mulți și să câștige multă pricepere. Dan. 12, 4.

2. a) Inviorarea Creștinismului prin Pietism și Metodism.

I. *Pietismul* își are obârșia în mișcarea Botezătorilor. O personalitate de seamă a acestei mișcări este Filip Spener. În legătură cu Franke s'a întemeiat la 1694 o Universitate la Halle. Spener reprezintă credința într'o împărăție de 1000 de ani; a pus-o însă în legătură cu veșnica împărăție a lui Dumnezeu pe noul pământ și în felul acesta a căzut în neclaritate. El se ferește de a fixa date. La universitatea din Halle apare și Zinzendorf (născut la 1700). La 13. 8. 1727 acesta întemeiază Comunitatea Fraților, care a apărut din Comunitatea Fraților Boemo-merici.

Pietismul accentuează necesitatea renașterii, recunoaște în Roma pe antichrist, luptă contra inactivității și contra îndreptăririi prin fapte, primește pe Hristos ca fiind capul Bisericii, dar apoi cade în lucruri închipuite.

II. *Metodismul*, este realizarea reformei, în Anglia. Dintre întemeietorii ei putem să amintim pe frații John și Charles Wesley, și prietenul lor Whitefield. Ei înșiși crescuseră în viață disciplinată, formează la universitatea din Oxford un Club în anul 1720, în care făceau exerciții religioase după rândueți foarte stricte. Într'o

călătorie la America vin în contact cu frații comunității „apărătorii Domnului” și învață dela ei explicațiile acestora cu privire la îndreptățire și răscumpărare. Forșii iarăș în Anglia, fac o lucrare foarte bună: Whitefield a ținut 15.000 de predici iar Wesley 40.000.

b) Ruperea cătușelor Bisericii de Stat.

III. *Baptismul*: Impreună cu Puritanii ei se desfac de Biserica anglicană episcopală. Intrucât Baptiștii rămăneau numai la Eiblie, ei au aflat acolo botezul persoanelor în vârstă. Personalități recunoscute ale Baptiștilor sunt: Bunyan; a fost 12 ani în închisoare; este cunoscut prin scrierea „Călătoria Creștinului”. După despărțire avu loc reunirea Baptiștilor în anul 1691. În anul 1791 apără preacunoscutul Spurgeon. El intră în această comunitate la anul 1850 dar la 1887 se despărți de ei. Intemeietor al baptismului în Germania este Onken; trimis în 1823 la Hamburg. Deabi după lupte grele a isbutit.

IV. *Quakerii*: Intemeietor Fox (1624—1671). Potrivit textului Filip. 2, 12 au fost numiți tremurători (a se cutremură pe englezește se zice quake). După ce o mișcare politică le-a adus dela 1652 până la 1660 multe pagube, ei s'au refăcut. Principiile mai însemnate ale Quakerilor sunt: refuzul oricărui serviciu militar, refuzul de a depune jurământ, evitarea oricăror semne de distincție. Vrednic de observat este că ei spun la toți oamenii, „tu”. William Penn a întemeiat Pennsylvania și a făcut cunoscut acolo vederile sale religioase printr'o viață foarte creștinească. În deosebi a luptat contra sclaviei. Statul său l-a numit Filadelfia ca o amintire a celor din Apocalips 5.

(Glasuri ce trebuie ascultate).

(Urmare dela pag. 88).

vedere al civilizației un mare regres față de starea de lucruri dela Egipteni, Greci și romani; după cum Goethe, Schiller, Strauss, etc., regretă nu tocmai fără dreptate — că creștinismul, sau mai drept vorbind ceace pe nedrept era socotit creștinism, n'a putut niciodată să procure lucruri așa de frumoase și armonice ca antichitatea clasică.”

Tăcere îndelungată.

Optsprezece ani fără încetare David Sill salutase cu „Bună dimineața” sau „Bună seara” pe William Pearson de câte ori îl întâlnește. Dar niciodată Pearson nu răspunsese și nici măcar nu voise să privească spre el. Mulți credeau că David e lipsit de pricepere prin aceea că salută prietenește pe acel om, care nici nu voise să se uite la el; ba unii ziceau că trebuie să fie puțin cam nebun. Un tânăr fără minte îndrăzni să ia în râs pe David pentru tăcerea lui Pearson.

„Deștept om și Pearson. Mut și surd, bun de dus la balamuc. Nu-i așa Davide?”

David surâse, dar imediat fața lui se făcù serioasă.

„Will Pearson și eu am fost de mici împreună, colegi de clasă, și prietenii cei mai buni”, zise el încet. „Odată, de mult, am avut o neînțelegere, — pentru un fleac de nimic, — și amândoi ne-am ieșit din fire, și am spus vorbe grele și dureroase. Iată însă ce mi-a trecut mânia, mi-a părut rău, și i-am spus lucrul acesta lui Pearson. A fost tot ce am putut face, dar el n'a mai vrut să privească la mine. Am încercat iarăș și iarăș, ori de câteori am crezut că timpul a îmuiat supărarea cea veche, dar totdeauna rezultatul a fost acelaș.”

„Și acum îi vorbești oridecâteori îl întâlnești?” zise celalt, curios.

„Da, nu fac mai mult decât se cuvine”, răspunse David. „Dacă vreodată Will va veni la simțiminte mai bune, îi va fi mai ușor când își va aduce aminte, că eu am fost totdeauna gata să fac drumul jumătate ca să-l întâlnesc. Mi se pare că oamenii se tem de a îndreptă

lucrurile tocmai pentru că nu știe cum va fi privită fapta lor. Aș vrea ca Will să n'aibă în calea lui o pledică nici măcar cât un fir de paiu. Mi-e teamă că el se luptă cu starea lui de neiertare, și trebuie să-i fie foarte greu.”

Imediat după ce avusese loc cearta, Will Pearson se lăudase zicând că el „crede că poate să trăească și fără David Sill”, și chiar dacă el nu mai repetase lauda aceasta totuș belșugul de care a fost înconjurat îl întărise în spiritul lui de încăpățănare. Eră mândru de familia lui, de veniturile pe cari i le aducea fermă și de poziția pe care o avea în comunitate.

Dar după o vreme lucrurile se schimbă. El pierdù o sumă de bani pe care o pusese într'o întreprindere nefericită. Iarna următoare a dus la mormânt pe fiica lui cea din urmă. Au venit împrejurări ca acelea cari au făcut ca numele lui să fie bănuț. Prietenii cei vechi, crezându-l vinovat, deabi îl salutau pe stradă.

Vieața devenise grea de tot pentru Pearson în ultimele luni, și cuvintele lui David Sill de „Bună dimineața”, răsunau atrăgător în urechile lui ca și un ecou al vremurilor trecute.

Într'o zi Pearson răspunse cam rușinat la salutare, și după ce făcù câțiva pași, se întoarse impulsiv înapoi.

„Dacă n'ai fi făcut lucrul acesta tot timpul până acum, Davide”, zise el, „n'aș fi avut curajul acum, când prietenii sunt mai puțin ca oricând, să cer iertare pentru trecutul”. Vocea lui puternică tremură. „Nu merit aceasta, dar...”

Mâna caldă pe care i-o întinse David Sill vorbi mai mult decât cuvintele, punând capăt înstrăinării dintre ei.

LECȚIUNI PENTRU COPII.

Lecțiunea 10 — 5 Iunie, 1926.

Vrăjmașii lui Isus hotărâsc moartea Lui. Pregătirea pentru sărbătoarea Paștelui.

Text biblic: Mat. 26, 1—5. 14—19; Luc. 22, 1—13.

Text paralel: Marc. 14, 10—16.

De memorizat: „Fiul omului va fi dat în mâinile preoților celor mai de seamă și cărturarilor“. Mat. 20, 18.

1. Isus sfârși acum lungă convorbire cu ucenicii Săi, pe muntele Măslinilor. „După ce a isprăvit Isus toate cuvântările acelea a zis ucenicilor Săi: Știți că după două zile va fi Paștele; și Fiul omului va fi dat ca să fie răstignit!“

2. Eră mai puțin de o săptămână de când Isus venise la Ierusalim în așteptarea sărbătorii Paștelui. Cu puțin mai înainte El călărise în lungul drumului delă muntele Măslinilor la Ierusalim, sezând pe un mânz, în timp ce mulțimea îl aclamă cu voce tare ca pe Regele lor. De atunci, în fiecare zi El a lucrat, vindecând pe bolnavi și învățând în templu. În ultimul timp, noi am învățat despre lungă Sa convorbire pe care a avut-o cu ucenicii Săi, pe munte.

3. În timp ce Isus lucră, vrăjmașii Lui lucrau deasemenea și ei, dar nu în acelaș fel. „Atunci preoții cei mai de seamă, cărturarii și bătrânii norodului, s'au strâns în curtea marelui preot care se numia Calafa; și s'au sfătuit împreună, cum să prindă pe Isus cu vicleșug, și să-L omcare. Dar ziceau: Nu în timpul Praznicului (sărbătorii) ca să nu se facă turburare în norod“. Mulți oameni iubiau pe Domnul Isus pentru ajutorul pe care-l dăduse lor, și mai marele preoților se temeau să nu se facă vre-o turburare dacă ar vedea aceia că Isus este prins de vrăjmașii Săi.

4. „Dar Satana a intrat în Iuda“, unul din cei doisprezece, și el merse la mai marele preoților și spuse: „Ce vreți să-mi dați, și-L voi da prins în mâinile voastre?“ Mai marele preoților eră bucuros să primească ajutorul lui Iuda, și ei se învoiră să-l dea treizeci de bucăți de argint. Din acest moment Iuda aștepta ocazia prielnică spre a trăda pe Stăpânul său în mâinile acelora cari vroiau să-l ia vieașă.

5. Când veni ziua sărbătorii Paștelui, ucenicii spuseră lui Isus: „Unde vrei să-Ți

pregătim să mănânci Paștele“, Isus alege pe Petru și Ioan să meargă în cetate pentru a face pregătirile.

6. „El le-a răspuns: Iată, când veți intra în cetate, vă va ieși înainte un om, ducând un ulcior cu apă; mergeți după el în casa în care va intra, și spuneți stăpânului casei: Învățătorul îi zice: Unde este odaia pentru oaspeți, în care să mănânc Paștele Eu cu ucenicii Mei? Și are să vă arate o odaie mare de sus, așternută gata: acolo să pregătiți Paștele. Ei au plecat, și au găsit așa cum le spusese El. Și au pregătit Paștele“.

7. Sărbătoarea Paștelui eră finută în amintirea aceluși timp când fiii lui Izrail au fost liberați din grozava captivitate a Egiptului. (Ezech. 12). Dumnezeu le spusese în vremea aceia să ia câte un miel de fiecare familie. Ei trebuia să-l frigă la foc și să-l mănânce cu ierburi amare și cu azimă, adică pâine fără drojdie. Ei trebuia să ungă cu o parte din sângele mielului stâlpii ușii, și atunci când îngerul lui Dumnezeu va veni prin țară la miezul nopții spre a face să piară întâiul născut al fiecărei case, el va „trece pe lângă“ casa unde a fost uns cu sânge, și acea familie va fi scăpată din această plagă. Mai târziu ei o numiră sărbătoarea Paștelui (a trecerii).

8. Domnul spusese fiilor lui Izrail să fină în fiecare an sărbătoarea aceasta ca o amintire a liberării lor. Mielul jertfit reprezintă pe Domnul Isus, Mielul lui Dumnezeu, prin cari suntem salvați dela moarte. Acest Paște pe care Isus îl finu cu ucenicii Săi, eră ultimul pe care El mai doriă ca să-L mai fină. Isus aveă să fie omorît, și după aceasta trebuia să nu se mai aducă jertfele, căci acestea fințiau spre timpul când El va fi omorît; și deci după moartea Sa, ele nu-și mai aveau nici un rost.

Intrebări.

1. Ce convorbire lungă se sfârși acum? Ce aveă să fie peste două zile? După aceea, ce aveă să se întâmple?

2. De cât timp venise Domnul Isus la Ierusalim? Ce avusese loc doar cu patru zile mai înainte? De atunci ce făcuse Domnul Isus? Despre ce au învățat în ultimul timp?

3. Ce făcură vrăjmașii lui Isus? Cine s'a strâns la sfat? Unde s'au adunat

ei? Care eră numele marelui preot? Dece cugetau să prindă pe Isus prin viclesug?

4. Atunci ce făcù Satan? Ce a făcut Iuda? Ce sumă se învoiră să-i dea? Din acest moment ce așteptă Iuda?

5. Când veni ziua să se țină sărbătoarea Paștelui, ce întrebare ucenicii pe Domnul Isus? Pe cine alesese El să facă pregătirile pentru Paște?

6. Ce știi despre trimiterea celor doi ucenici spre a face pregătirea pentru sărbătoare?

7. Ce știi despre întemeierea Paștelui? De unde își luă numele această sărbătoare?

8. Ce trebuia să facă fii lui Izrail în fiecare an? Pe cine reprezintă mielul jertfit? După moartea Domnului Isus dece nu mai trebuia să fie ținută sărbătoarea Paștelui?

Leccióna 11—12 Iunie, 1926.

Râvna ucenicilor după întâietate; Isus spală picioarele ucenicilor.

Text biblic: Luca 22, 24—30; Ioan 13, 1—17.

De memorizat: „Cel mai mare dintre voi să fie slujitorul vostru”. Mat. 23, 11.

1. Petru și Ioan făcuseră pregătirile în camera de sus a unei case din Ierusalim, pentru că acolo Isus împreună cu ucenicii Săi să mănânce Paștele. Seara se adunară cu toții în această cameră. Isus știă, că aceasta eră ultima seară pe care El mai aveă s'o petreacă cu ucenicii Lui iubiți, și deaceea El aveă să le spună multe lucruri.

2. Este un lucru trist să te gândești că ucenicii se găsiu în acel moment cuprinși de invidie, și că erau geloși unul față de altul. Intrând în cameră, ei se îmbulziră într'un chip necuviincios, fiecare dorind să ocupe locul cel mai de cinste la masă. Dar se mai ivi acum și o altă neînțelegere. La o sărbătoare, un serv spală de obicei picioarele oaspeților. Ulciour de apă, ligheanul, și prosopul erau pregătite; dar la această sărbătoare nu eră de față nici un serv.

3. Negreșit că eră de datorita ucenicilor de a se servi unul pe altul și ei trebuia să fie veseli făcând acest lucru; dar ei erau supărați și geloși, dând loc mândriei în inimile lor, fiecare socotind că nu el trebuia să facă lucrul acela de serv. Isus așteptă câțva timp; apoi El, învățăto-

rul lor, Fiul lui Dumnezeu „se ridică dela masă, își scoase veșmântul Său, a luat un ștergar, și S'a încins cu el. Apoi a turnat apă într'un lighean, și a început să spele picioarele ucenicilor, și să le ștergă cu ștergarul cu care eră încins”.

4. Ucenicii fură tare surprinși când văzură pe iubitul lor învățător făcând aceasta, și ei se rușinară foarte mult de ei înșiși. Inima lui Isus eră plină de iubire și durere pentru ei; și astfel El trecu dela unul la celalt. El trebuie să fi gândit cu multă înduioșare la turburările ce le vor fi venit ucenicilor văzând fapta Sa. Iuda, care aveă să-L trădeze în curând, eră acolo, și Isus îi spală deasemenea și lui picioarele.

5. „A venit deci la Simon Petru, și Petru l-a zis: Doamne, Tu să-mi speli mie picioarele?” Petru nu puteă să îngăduie să vadă pe Domnul său făcând pentru el un lucru de serv. „Drept răspuns, Isus i-a zis: Ce fac Eu, tu nu pricepi acum, dar vei pricepe după aceea. Petru l-a zis: Niciodată nu-mi vei spală picioarele! Isus l-a răspuns: Dacă nu te spal Eu, nu vei aveă parte deloc cu Mine.

6. „Doamne, l-a zis Simon Petru, nu numai picioarele, dar și mâinile și capul!” Isus doriă să-i facă pe ucenici să înțeleagă, că El nu spală numai picioarele, dar că prin cele ce le face lor, El le spală inimile spre a fi curățite de păcat. Ajungând să se întristeze din pricina păcatelor lor, El îi ierță. Atunci Domnul Isus spuse lui Petru: „Cine s'a spalăt, n'are trebuință să-și spele decât picioarele, ca să fie curat de tot; și voi sunteți curaji, dar nu toți. Isus se gândiă la Iuda, „căci știă pe acel ce aveă să-L vândă; deaceea a zis: Nu sunteți toți curaji”.

7. „După ce le-a spalăt picioarele, și-a luat hainele, S'a așezat iarăși la masă, și le-a zis: Înfelegeți voi ce V'am făcut Eu? Voi Mă numiți învățătorul și Domnul și bine ziceți, căci sunt. Deci, dacă Eu, Domnul și învățătorul vostru, v'am spalăt picioarele, și voi sunteți datorți să vă spalăți picioarele unul altuia. Pentrucă Eu v'am dat o pildă, ca și voi să faceți cum am făcut Eu.”

8. Domnul Isus a spus întoldeaună ucenicilor să dea locul cel mai de seamă altora, în loc să se silească mereu să fie ei cei dintâi. El a spus: „Cel mai mare dintre voi să fie slujitorul vostru”. După ce spală picioarele ucenicilor, El spuse: „Adevărat, adevărat, vă spun, că robul nu este mai mare decât domnul său, nici apostolul mai mare decât cel ce l'a trimes.

Dacă știți aceste lucruri, ferice de voi, dacă le faceți*.

Intrebări.

1. Ce pregătiri făcură Petru și Ioan pentru cina de Paște? Când veni în cameră Isus și cu ucenicii Săi? Ce știă Domnul Isus despre această seară?

2. Ce știți despre simțimintele ce le avuseseră ucenicii când au intrat în cameră? Care altă cauză iscă o nouă neînțelegere?

3. Ce lucru ar fi trebuit să-l facă cu bucurie? Dar ce făcură ei? După ce așteaptă un moment, ce făcū Isus?

4. Ce schimbare se ivi în simțimintele ucenicilor? La ce lucru trebuie să se fi gândit Isus, în timp ce trecea dela un ucenic la altul?

5. Când Isus veni la Petru, ce întrebare îi puse Petru? Ce nu putea îngădui să vadă? Când avea să înțeleagă însemnătatea faptei lui Isus? Ce spuse Petru lui Isus? Ce răspuns dădū Isus?

6. Cum își arată atunci Petru dorința de a fi servit de Isus? Cum dorī atunci Isus să spele păcatul din inimile ucenicilor? Ce spuse Domnul despre cei cărora le spălase picioarele? Dece spuse El: „Nu toți sunteți curați?”

7. Ce a făcut Isus după ce a sfârșit spălarea picioarelor? Ce le-a spus ucenicilor?

8. Despre ce lucru le-a spus întotdeauna Isus? Repetă unul din sfaturile Sale. Cine este mai mare decât servul? Ce va face fericit pe poporul Său?

Lecțiunea 12—19 Iunie, 1926.

Instituirea cinei Domnului; Isus descoperă pe trădător.

Text biblic: Marcu 14, 22—31; Ioan 13, 21—38.

De memorizat: „Să faci lucrul acesta spre pomenirea Mea”. Luca 22, 19.

1. După ce Domnul Isus a spălat picioarele ucenicilor și după ce a mâncat cele pregătite pentru cina de Paște, Isus învăță pe ucenici cum să țină Cina Domnului, pe care deacum înainte aveau să o mănânce în amintirea morții Sale. Sărbătoarea Paștelui liniă locmai spre acest timp când Isus, Mielul lui Dumnezeu, avea să moară. După moartea Sa, Cina Domnului, avea să amintească timpul, când a murit Isus pentru păcatele noastre.

2. Isus stălea liniștit la masa pe care

era așezată azima. „Isus a luat o pâine; și, după ce a binecuvântat-o, a frânt-o, și le-a dat, zicând: Luați măncați, acesta este trupul Meu. Apoi a luat un pahar, și după ce a mulțumit lui Dumnezeu, l-a dat lor și au băut toți din el. Și le-a zis: Acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou, care se varsă pentru mulți*.”

3. Aceasta se numește Cina Domnului fiindcă ea este un serviciu pe care Domnul îl crede înțeles să fie ținut de acei cari cred în El că a murit pentru curățirea lor de păcate. Isus spuse cu privire la acest serviciu: „Să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea”. Deasemenea mai este spus: „Penru că oridecâteori măncați pâinea aceasta și beți din paharul acesta, vestiți moartea Domnului, până va veni El*.” Apoi Isus spuse: „De acum încolo, nu voi mai bea din acest rod al vișei; până în ziua când îl voi bea cu voi, no u, în Impărăția Tatălui Meu*.”

4. Iată Domnul se întristă și se turbură. În cele din urmă El spuse: „Adevărat, adevărat vă spun, că unul din voi Mă va vinde”. Ucenicii se uitau unii la alții, (se mirau) și nu înțelegeau despre cine vorbește. Ucenicii, s'au întristat foarte mult, și au început să-l zică unul după altul: Nu cumva sunt eu, Doamne? Ioan ședeă culcat pe sânul lui Isus*. Simon Petru i-a făcut semn să întrebe cine este acela despre care vorbește Isus.

5. „Și ucenicul acela rezemat de pieptul lui Isus, l-a zis: Doamne cine este? Isus a răspuns: Acela, căruia îi voi întinde bucățica de pâine și i-o voi da. Și a întins o bucățică, și a dat-o lui Iuda, fiul lui Simon.

6. „Isus i-a zis: Ce ai să faci, fă repede”. Nimeni din cei dela masă nu înțeleseră însemnătatea cuvintelor lui Isus spuse lui Iuda. „Unii credeau că de vreme ce Iuda are punga cu bani, Isus voia să-i spună: Cumpără ce ne trebuie pentru praznic; sau îi poruncia să dea ceva săracilor. Iuda, după ce a luat bucățica, a ieșit afară în grabă*.”

7. După acestea, Isus și cu ucenicii Săi „au cântat cântarea de laudă, au ieșit la muntele Măslinilor, trecând prin mulțimea de străzi a orașului și ieșind afară de poarta Ierusalimului. „Cântarea de laudă”, este Psalmul 117, care nu are decât două versete:

„Lăudați pe Domnul, toate neamurile
Lăudați-L toate popoarele!
Căci mare este bunătatea Lui față de noi,
Și credințioșia Lui ține în veci.
Lăudați pe Domnul*.”

Lecțiunea 13—26 Iunie, 1926.

Repetiția.

De memorizat: Repetiția textelor de memorizat din trimestru.

1. Domnul Isus spuse multe pilde. Una din acestea, eră cu privire la un stăpân de casă, care sădi o vie și apoi plecă într-o țară depărtată lăsând via în grija unor servi ai săi numiți îngrijitori de vie. Când via ajunsese în stare să dea strugurii, stăpânul trimise servi spre a aduce rod din ea; dar îngrijitorii se purtară foarte rău cu ei. În cele din urmă el trimise pe fiul său, dar ei îl scoaseră afară din vie și îl omorîră. Atunci stăpânul făcu să piară acești servi răi și dădu via sa în seama altor îngrijitori. Mai marii preoților înțeleseră ce le vorbise Isus că ei erau asemenea îngrijitorilor celor răi, din pricină că hoțărîseră să-L omoare.

2. Domnul Isus spuse că împărăția cerurilor este asemenea unui rege, care făcu nuntă fiului său. Cei poștiți aduseră scuze, din pricină că nu doriau să facă cinste regelui. Atunci regele trimise pe servii săi spre a strânge pe oamenii depe drum. Când intră regele văzu pe un om care nu se îmbrăcase într'un costum de nuntă. El fu dat afară. Vesmântul ce ne trebuie nouă este mantia dreptății prin Hristos. Fără ea nimenea nu poate intra în ceruri.

3. Ca răspuns la o întrebare, Isus spuse că cea dintâi poruncă este: „Vei iubi pe Domnul Dumnezeuu tău din toată inima ta”. Cea de a doua este: „Vei iubi pe aproapele tău ca pe tine însuși”. O femeie sârmană puse doi bani de mică valoare, în casetă. Isus spuse că ea a dat mai mult decât cel bogat, fiindcă ea a dat tot ce a avut.

4. Isus spuse ucenicilor Săi mai multe semne care vor arată că revenirea Sa este la ușă. Soarele se va întuneca; vor fi războaie și știri de războaie, cutremure de pământ, foamele, slăbirea popoarelor; timpuri primejdioase și inimile oamenilor sunt inspăimântate de cecele au să vină. Această lucrare depe pământ trebuie făcută mai înainte de a veni El, căci El spune: „Evanghelia aceasta a Impărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul”. Domnul Isus spuse ca poporul Său să fie veghelor și gata pentru venirea Lui.

5. Isus spuse o pildă despre cele zece fecioare cari au fost invitate să întâmpine

8. Isus știă că va fi prins de Iudei chiar în noaptea aceea, și El spuse ucenicilor Săi: „În noaptea aceasta toți veți avea un prilej de policornire (de a se lepădă) pentrucă este scris: Voiu bate Păstorul și oile vor fi risipite. (Prin Păstor Isus înțelege persoana Sa, iar oile erau credincioșii Săi. Dar după ce voiu invia, voiu merge înaintea voastră în Galilea.

9. „Petru I-a zis: Chiar dacă toți ar avea un prilej de policornire eu nu voiu avea. Și Isus I-a zis: Adevărat îți spun că astăzi, chiar în noaptea aceasta, înainte ca să cânte cocoșul de două ori, te vei lepădă de Mine de trei ori. Dar Petru I-a zis cu și mai multă tărie: Chiar dacă ar trebui să mor împreună cu Tine, tot nu mă voiu lepădă de Tine. Și toți ceilalți au spus aceleași lucruri.”

Intrebări.

1. Ce le spuse Isus ucenicilor să țină? De ce? Spre ce țintise sărbătoarea Paștelui? Ce timp avea să amintească Cina Domnului?

2. Ce eră pe masa la care ședeă Isus? Când luă El pâinea, ce făcu, și ce zise? Ce făcu El când luă, paharul? Ce reprezentă vinul?

3. Cum este numit acest serviciu? Cui îl încredințează Domnul Isus spre a-l ține? În amintirea cărui lucru se ține acum? Ce spuse Isus asupra timpului când din nou va bea din fructul viței?

4. Ce făcu Domnul îndată? Ce spuse ucenicilor? Ce a urmat după aceasta?

5. Ce întrebare a pus atunci Ioan? Ce i-a răspuns Isus? Cui dete Isus bucățile de pâine?

6. Ce spuse Isus lui Iuda? Ce nu înțeleseseră ceilalți? Ce gândiau ei că eră să-i spună Isus? După aceasta ce făcu Iuda?

7. Cum încheie Isus și cu ucenicii Săi serviciul lor din camera de sus? Unde găsim cuvintele acestei cântări? Repetă o parte din acest cântec? Unde merseră ei după aceea?

8. Ce știă Isus că avea să se întâmple în noaptea aceea? Ce spuse El că vor face toți ucenicii? Ce scrisese unul din profeți? Ce se înțelege prin Păstor? Dar prin oi? Ce făgăduință făcu Isus?

9. Ce făcu Petru când auzi cele ce spusesse Domnul Isus? Ce spuse Isus că va face Petru, chiar în noaptea aceea? Ce repetă Petru cu și mai multă tărie? Ce spuseră ceilalți?

pe mire când vine. Cinci erau înțelepte, și luară cu ele și untdelemn de rezervă. Cinci erau neînțelepte, și nu făcură această pregătire. Numai cele cinci fecioare dintăiu putură să-și păstreze candelile arzând, și putură să intre cu mirele la nuntă. Isus dorește ca noi să ne pregătim acum spre a-L întâmpina, când va veni El.

6. Domnul Isus spuse o pildă despre un om, care dădu fiecăruia din servi săi câte o sumă de bani spre a-i întrebuința cu folos în timp ce el eră departe. Servul care avu cinci talanți câștigă încă cinci, servul care avu doi câștigă alți doi, dar acel om care avu numai un talant îl ascunse și nu câștigă nimic. Când se întoarse Domnul acela, el spuse către servii cari câștigaseră alți talanți. „Bine ai făcut”. Celălți serv fu aruncat în întunericul cel de afară. Noi trebuie să folosim fiecare dar pe care îl avem în lucrarea lui Dumnezeu.

7. Isus spuse că va veni vremea când poporul care îl iubește va fi deosebit de ceilalți, după cum desparte un păstor oile de capre. El vorbește despre darea de mâncare celui flămând, despre vizitarea bolnavilor, și îngrijirea de ceice sunt în nevoie; Zicând: „Adevărat vă spun că, oridecâteori ați făcut aceste lucruri unuia dintre acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie mi le-ați făcut”.

8. Mai marii preoților se hotărîră să prindă pe Isus și să-L omoare. Iuda merse la ei și se învoi să trădeze pe Învățătorul său pentru treizeci de arginți.

9. Fiecare ucenic se siliă să fie mai însemnat în Împărăție, dar nici unul din ei nu voia să spele picioarele celorlalți, fiindcă obiceiul eră ca un serv să facă acest lucru. Isus Fiul lui Dumnezeu, le fu un exemplu prin aceea, că El le spălă picioarele. El le spuse: „Oricare va vrea să fie mai mare între voi să fie slujitorul vostru”.

10. Domnul Isus învăță pe ucenici să țină Cina Domnului. Pâinea și vinul reprezintă trupul și sângele Său. Acest serviciu este îndeplinit în amintirea morții Sale.

Intrebări.

1. Spune pilda cu îngrijitorii cei răi. Cu cine sunt asemănați?

2. Ce făcură cei cari fură invitați întâiu la nunta fiului de rege? Cum a fost plină nunta de oaspeți? In ce fel nu onoră un oaspete pe rege? Ce i se făcu?

3. Care este cea dintăiu poruncă? Care este a doua? Ce spuse Domnul Isus despre o femeie sărmană? Cum fu socotit darul ei? De ce?

4. Numește câteva din semnele cari dovedesc că venirea Domnului este aproape? Ce lucrare trebuie să fie făcută înainte de a putea veni El?

5. Spune pilda celor zece fecioare? Ce învățatură putem lua din aceasta?

6. Spune pilda talanților? Ce învățatură ne dă?

7. Ce deosebire va avea loc odată? Cum socotește Domnul Isus ceace facem pentru alții?

8. Ce hotărîseră mai marii preoților să facă? Ce făgădui Iuda?

9. Ce căutau ucenicii? Ce nu voia să facă? Prin ce faptă îi muștră Domnul Isus? Cine este cel mai mare dintre voi?

10. Ce învăță Isus pe ucenici să țină? Ce reprezintă pâinea și vinul? In amintirea cărui lucru eră îndeplinit acest serviciu?

Toate textele de memorizat din trimestrul II.

1. „Dumnezeu a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El”. 1 Ioan 4, 9.

2. „Celce va birui, va fi îmbrăcat astfel în haine albe. Nu-i voi șterge nicidecum numele din cartea vieții”. Apoc. 3, 5.

3. „Pe cine dă cu bucurie, îl iubește Dumnezeu”. 2 Cor. 9, 7.

4. „Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propăvăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul”. Mat. 24, 14.

5. „Vor vedea pe Fiul Omului venind pe norii cerului cu putere și cu mare slavă”. Mat. 24, 30.

6. „Despre ziua aceea și despre ceasul acela, nu știe nimeni; nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl”. Mat. 24, 36.

7. „Veghiați, dar că nu știți ziua, nici ceasul în care va veni Fiul Omului”. Mat. 25, 13.

8. „Bine, rob bun și credincios; ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri”. Mat. 25, 23.

9. „Oridecâteori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie mi le-ați făcut”. Mat. 25, 40.

10. „Fiul Omului va fi dat în mâinile

preoților celor mai de seamă și cărturarilor", Mat. 20, 18.

11. „Cel mai mare dintre voi să fie slujitorul vostru”. Mat. 23, 11.

12. „Să faceți lucrul acesta spre poimenirea Mea”. Luc. 22, 19.

13. Repetirea versetelor de memorizat din trimestru.

CURIERUL

La Conferința Generală din Maiu și Iunie a. c., sunt ca delegați ai Uniunii Române Frații P. P. Paulini și Șt. Demetrescu.

Rugăm ca tot ce privește Conferința Muntenia, afară de cassierie, să se adreseze în strada Popa-Tatu No. 38. Cassieria este în strada Labirint No. 116.

Caut ocupație, muncă cu brațele. Badea M. Ghiță, com. Adămești, Teleorman.

Caut orice serviciu, preferabil serviciu sanitar. Sabatul liber. Gheorghe Calargiu, fost agent sanitar, Com. Suceava, Bucovina.

Se caută pentru la țară o femeie. Sabatul liber. Oferte a se adresa la Inginer-Profesor Aurelian Ionescu, Com. Brănești, Ilfov.

Caut bun meșter tâmplar pentru tânăr 14 ani. Oferte și informații la fr. W. Steinmeier, Căsuța p. No. 6. Constanța.

Se predau locuri de grădinarie, între Craiova și Ișalnița. Frații doritori se pot adresa la Sor. Așoara Dr. Pascu, str. Sfânta Vineri 20, până la 1 Iulie. Următoarele 3 luni în Cămunul Albești, Com. Simnic, jud. Dolj.

Vă rugăm să faceți ca nici o familie a Adventiștilor de Ziua Șaptea să nu fie lipsită de prețioasa Revistă „Curierul Misionar”. Toți să păstreze, să lege în formă de carte numerile pe cari le au. Numere vechi numai cu greu se mai pot găsi, întrucât se tipărește în număr limitat.

La rubrica „Intrebări și răspunsuri” se dă răspuns la orice fel de chestiune, privitoare la bunul mers al Comunităților.

Chestiunilor spirituale, sau de ordin moral, sau juridice vom căuta să le dăm răspunsul cât mai bun cu putință.

Toți cei cari caută servicii sau caută persoane de serviciu; cei cari au produse de vânzare, sau vor să cumpere, pot să facă uz de coloana anunțurilor din „Curierul Misionar”, care vrea să fie tuturor de ajutor. Totul se va trimite cu trei săptămâni înainte de data apariției Revistei. Privilegiul este păstrat pentru celtorii permanenți ai Revistei.

Rugăm Comunitățile să ne trimeată datele privitoare la decesul membrilor Comunității noastre. Le facem locul convenit.

Necrolog.

Sora Ana Dumitru Ilinoiu, a adormit în Domnul, în etate fiind de 54 ani, la 29 Decem. 1925, în Com. Murgăși, jud. Dolj.

În viețea ei de credință a contribuit la răspândirea luminii Evangheliei prin faptele ei, donând și un loc de cimitir în comuna sa.

La înmormântare a luat parte multă lume. Rămânem cu nădejdea a o revedea la învierea cea dintâi a drepților.

Constantin N. Trașcă
Com. Băleasa, jud. Romanaji.

Fratele Ioan Gh. Grigorescu a adormit în Domnul la 28 Aprilie, a. c., în Com. Voinești, Dâmbovița, în etate de 40 ani.

Deși înfirm de ambele picioare, totuș prin purtarea sa a dat tuturor mărturie de credința lui în Evangelia lui Hristos.

Mulți frați au ținut să-l conducă la locul de odihnă, cu toate greutățile survenite în cale cu această ocazie.

L-am părăsit până la vremea, când ingerii Domnului îl vor scula, împreună cu alți adormiți spre a întâmpina pe Domnul la venirea Sa.

Arsene Duică
Com. Pucioasa, Dâmbovița.

„Curierul Misionar”

Foaie lunară.

Director: P. P. PAULINI
Membru: ȘT. DEMETRESCU
Redactor: D. FLOREA

Prețul unui număr Lei 6.— Abon. pe un an Lei 60.
Red. și Admîn. Str. Labirint 116.